

Léto, sex a zpívající mniši

přednáška Suhotry Swamiho

Léto je vždy bezstarostné, doba prázdnin, plavání, stanování, zahradních slavností a romancí - doba, kdy si každý chce svobodně užívat příjemné stránky života. A proč taky ne?

Léto je také doba, kdy v centru Prahy častěji potkáme oddané Krišny, hlasitě zpívající Hare Krišna mahá-mantru.

Většina lidí dnes přijímá oddané mezi sebou jako nevyhnutelnost a mnozí z nich mají dokonce i rádi melodický zvuk kírtanu, který se příjemně šíří jinak uspěchanou atmosférou obchodní čtvrti. Tvoří se hloučky - hlavně mladých lidí, ale i několika starších včetně páru povalečů a opilců - aby se podívaly na oddané a poslechli si jejich představení. Nějakým způsobem je tato kírtanová skupina zábavná, povznášející a uklidňující, ale zároveň i matoucí.

Léto nás stále láká k užívání smyslů a tento svůdný vliv je zvláště patrný ve městech. Pěkné mladé dívky se courají plny očekávání v malých skupinkách, přičemž každá vypadá tak nevinně a přitom vyzývavě, že až elektrizuje sondující pohledy mužů kolem. Chlapci pobíhají v tričkách bez rukávu (nebo dokonce i bez nich), aby ukázali hru svých svalů. Zdá se, že všichni dbají na to, aby byla vidět jejich pěkná tvář a snaží se zachytit pohled nějaké sexy neznámé (nebo neznámého), zapříst hovor a začít si něco, od čeho očekávají, že bude největší příběh lásky na světě. Každý - kromě oddaných. Zřejmě nemají tito zpěváci žádný zájem o takové věci, které jsou patrně nejzajímavější pro většinu lidí tohoto světa. A proč?

"Krišňáci mají něco proti holkám," šeptá sladká krasavice své přítelkyni a rukou potlačuje smích.

Poblíž k sobě tiskne červeně oblečenou přítelkyni velký vousatý stoupenec Radžneše a s opovržením říká: "Tihle Krišňáci mají strach ze sexu. Proto utíkají ke zpívání. Ale Bhagavan nás učí, že život má být naplněn láskou a prost strachu." Samozřejmě se všude najde několik mužů a žen, kteří si přivoněli k růži sexu a přitom pocítili i její trny a tak museli poznat, že z lásky vydrží déle bolest než potěšení. Ale ti nejsou tak častí. Většina je fascinována tělesnými radostmi a nemohou pochopit, proč se oddaní Krišny zřekli uspokojování smyslů.

Někteří lidé opravdu nechápou, proč by si tělesná láska a duchovní láska měly odporovat. Podívejme se, co v této souvislosti napsal Gunther Hoier z Mnichova: "Není náhodou, že partneři přicházejí po milostné hře na kratší či delší dobu do harmonické nálady. Přitom se také vyměňují energie mezi mužem a ženou. Řekněte to prosím i vašim mladým lidem!!...V naší psychologické praxi máme znovu a znovu co do činění s následky potlačeného chtíče a sexuality."

Jinými slovy, abychom mohli žít duševně vyrovnaní, zdraví a v harmonii s přírodou, musíme pravidelně dávat volný průběh našemu nashromažděnému sexuálnímu napětí. Jin musí splynout s jangem a chtíč by se měl rozvinout až do úplného sjednocení těla a mysli. A jak je to se zdrženlivostí, čistotou a následováním pravidel, která jsou dána v písmech? Ty jsou zcela umělé, psychologicky destruktivní a nepřirozené!

Milí čtenáři... zní vám to rozumně? Jsem si jist, že alespoň někteří z vás mi dají za pravdu. Je snad jedinou překážkou v sexu v tomto světě dlouho přetrvávající puritánství? Ženeme snad my, Hare Krišna, sami sebe a ostatní do záhuby, protože odmítáme náladovou sexualitu?

Sex, mládí a léto... ano, tyto mají zajisté hodně společného - ale především se shodují v tom, že jsou všechny naneštěstí pomíjivé. Zářivé letní dny vyblednou podzimem a pak je vymaže chladná šed' zimy. Bezstarostné mládí postupně vystřídá nudné stáří. A s přibývajícím stářím se jeden za druhým budou vytrácet požítky sexu, až nakonec zajde i tělo.

Lidé - obzvláště mladí - rádi přehlíží nevyhnutelné utrpení, které s sebou přináší utíkající čas. Utrpení, které již brzy pod sebou pohrbí a v jed obrátí všechny příjemné stránky života. Nyní třeba vychtnáváme vybraná jídla, ale až budeme staří, nebudeme už možná ani schopní je strávir a pravděpodobně je ani nebudeme moci rozkousat. Teď se možná neparujeme a stavíme na odiv svou mladickou vitalitu, ale až budeme staří, tělo nebude ani atraktivní natož silné - jen plné bolestí a neduhů. Nyní si užíváme života s přáteli a milými - ale staneme se svědky toho, jak s postupujícím časem jeden po druhém odchází, až nakonec i my budeme muset odejít.

Už jen myšlenka na to, jak postupující čas s sebou unáší náš život je nepříjemná. Proto se většina lidí snaží jednoduše zapomenout na tuto skutečnost a jako příslovečný pštros strkají hlavu do písku, aby se "vyhli" nebezpečí. Nebo lidé argumentují: "Protože nám čas tak jako tak brzy vezme pěkné dny mládí, musíme si užívat dokud to jen jde." I

tato logika je oblíbená díky své povrchnosti. Je totožná s logikou muže, který je na poušti a má už jen několik pohárků vody a myslí si: "Teď zcela utiším svou žízeň a vypiji tolik vody, kolik jen budu chtít, protože teď ji mám k dispozici a tak jako tak brzy už žádnou nebudu mít." Ale i když je na krátký okamžik uspokojen, když si po chuti užívá vody, brzy začne hrozivě trpět - a hořce lituje toho, že vymrhal vodu, kterou si mohl schovat.

Stejným způsobem si hedonisté, kteří vypořádají svou životní sílu excesivním sexem, do budoucna vytvoří jen velice frustrující situaci, když v mládí vyvinou silné pouto ke smyslnosti. Až jim čas vezme jejich krásu, tělesnou sílu a sexuální energii, budou hořce naříkat. Tito nešťastní zestárlí sensualisté se často pokouší zapomenout s pomocí omamných látek na mučivé vzpomínky, na smyslné požitky, a tak se zblázní a mají sklon dokonce i k sebevraždě. Drama bídné smrti v opuštění na konci života plného smyslového požitku se opakovaně po mnohé generace odehrává ve společnosti mocných a bohatců. Ještě se nikdo z toho všeho nepoučil?

Na druhou stranu nelze tvrdit, že oddaní Krišny vedou neradostný život. Není ani pravda, že bychom vedli život zcela bez sexu. Pouze nežijeme v bláznivém stavu iluze, kdy naše veškerá životní energie je obětována v ohni chutiče a kdy naší jedinou odměnou je dočasný zážitek "lásky", "harmonie" a "výměny energie".

Pouze nejsme omámeni směšnou představou, že naše hmotné tělo je "pěkné" a "čisté". Pakliže věříš, milý čtenáři, že tvoje tělo je božské, měl bys někdy pečlivě prozkoumat výměšky, které denně vylučuješ ze svého těla. Jsou snad příkladem božské energie, jež by měla být v lásce vyměňována s ostatními? Je-li tělo opravdu tak pěkné a čisté, proč nás pohled na mrtvolu ihned naplňuje odporem namísto sexuálního vzrušení? Mrtvola přece není nic jiného než tělo.

Co je opravdu čisté a pěkné je duše - naše opravdové já. V současnosti je duše pokryta klamnou hmotnou přírodou, která se jmenuje májá, a proto je její čistota a krása patrná jako záblesk života, který se odráží v hrubohmotném těle. Ve skutečnosti je tělo jen neživá hromada masa, krve kostí a výkalů. Tato podmíněnost duše májou je ve védských písmech přirovnána ke spánku. Spící duše leží v těle a propůjčuje mu život, ale není si vědoma možnosti transcendentálního bytí mimo tělo.

Víme, že naše hluboké vnitřní touhy se promítají na naše sny. Například chlapečci se často zamilují do "ženy snů" a dívky do "muže snů",

postavy, která existuje jen v jejich představách a sní prožívají imaginární láskyplný vztah. V mysli se schází, mluví spolu, objímají se,... a velice často se projevují tyto touhy v noci ve snu. Ve skutečnosti jsou tyto sny politováníhodné, protože jen stupňují touhu snícího po dokonalé lásce a nevedou k opravdovému vyplnění.

Stejně tak je zážitek smyslného života v hrubohmotném těle pohým snovým stavem pro duši, jejíž vnitřní touhy jsou promítnuty do hmotného světa, ale nikdy se nenaplní. V tomto světě stále pídíme po neustálém mládí, lásce, blaženosti atd. - a i když to někdy vypadá, že máme tyto ideály na dosah, zase nám jen proklouznou mezi prsty a nechají nás v rozpacích a o samotě.

Cílem lidského života je probuzení spící duše k transcendentálnímu vědomí. Zvířata nemají možnost pochopit, že život v jejich těle není nic než přechodný sen, ale člověk, který je schopen intelektuálního rozlišování a introspekce, se může naučit dělat rozdíly mezi skutečným (duchovním vědomím) a neskutečným (hmotným vědomím).

Proč se hmotné vědomí považuje za neskutečné? "Neskutečné" neznamena, že by hmotný svět byl špatný nebo neexistující. Jen naše pojetí hmotné přírody je špatné. Hmotné vědomí znamená dualitu a dualita spočívá v rozlišování různých věcí na základě smyslového vnímání na "dobré" a "špatné". Pojem dobrého a špatného se liší od individua k individuu a velice často je zcela nesjednotitelný. Ať se vtělená živá bytost jakkoliv rozhoduje ve svém životě mezi tak zvaným "dobrým" a "špatným", výsledkem je pokaždé zrození, stárnutí, nemoc a smrt. I když řekneme: "Sex je dobrý", nebo "Cudnost je špašpatná", nebo naopak - tato dualita hodnot se vztahuje pouze jen na tělo a tělo bude velice brzy odebráno rukou času. Takové definice dobra a zla nemají žádný konečný význam.

Ale mimo neskutečnou dualitu dočasného smyslového vnímání existuje konečné, absolutní a neměnné dobro (šuddha-sattva). Toto je úroveň transcendence, duše, která je probuzena do své vlastní duchovní existence. Probuzení duše zahrnuje tři stádia realizace: (1) realizace naší vnitřní nesmrtnosti jako živá bytost, která je transcendentální vůči hmotě, (2) realizace absolutního poznání - že nejsme nic jiného než duchovní jiskry, které vychází ze vševědoucí Nadduše stejně, jako paprsky vychází ze Slunce a (3) realizace čisté lásky k Nadduši v Její původní osobní podobě jako Šrí Krišna, zdroj transcendentální blaženosti.

Zatím nemáme zkušenost s těmito třemi stádii realizace, protože spánek nevědomosti zakrývá naše vědomí dočasnými smyslovými vjemy. Dokonce i v našem současném spánku dychtíme po věčnosti, poznání a blaženosti, protože po tom prahne duše. Kdo by si nepřál život bez smrti, nevědomosti, nudy, starostí a bolestí? Sen se stane skutečností.

Proces probuzení duše z máji lze přirovnat k našemu rannímu probuzení ze spánku: Oba skončí zvukovou vibrací, přičemž náš budík nešíří hmotnou vibraci, ale naslouchání a zpívání Hare Krišna Hare Krišna Krišna Hare Hare Hare Ráma Hare Ráma Ráma Ráma Hare Hare je transcendentální proces, jímž se duše probudí ze snu tělesného vědomí.

Proto se oddaní, kteří zpívají svaté jméno Šrí Krišny, nezajímají o měnící se podobu hmoty okolo sebe. Proto se nesnaží dosáhnout o závod s časem přechodných tělesných požitků. Zcela ponoření do duchovní zvukové vibrace Božího jména si jsou vědomi své vlastní duchovní existence mimo čas, prostor a hmotu. Mimo to si uvědomují i spící duchovní existenci svých spoluobytel a proto vychází v letním parnu do ulic našich měst, aby zpívali Hare Krišna. Ze stejného důvodu rozdávají časopisy a knihy o Krišnovi a Jeho filozofii.

A co nyní s argumentem Guntra Hoiera, že zanedbávání sexuálního uspokojování vede k psychologickým problémům? Naše odpověď zní: Tento nápad je jednoduše zastaralá Freudova mythologie, která nikomu nepomůže ani v hmotném životě, ani v duchovním. Už jen když omezíme naši diskuzi na obor světské psychologie, může být tento argument poražen. Světoznámý psychiatr C. G. Jung napsal o Freudově teorii potlačené sexuality, kterou Gunther Hoier jen opakuje: "Sexualita znamenala pro Freuda víc než pro jiné lidi." Sigmund Freud byl ateista, který nemohl vidět smysl v tom, že se lidé nechali vést morálními pravidly náboženství. Tvrdil, že všechny neurózy mají původ v potlačeném sexuálním chtíči a že duševní zdraví společnosti vzroste, když se bude moci přirozeněji rozvinout sexualita. Ale vývoj naší moderní společnosti poukazuje na něco jiného. Od viktoriánské doby, kdy Sigmund Freud zveřejnil své první zvláštní dílo (Výklad snů, 1900), závažně vzrostla promiskuita, zvláště za posledních 30 let. Ale vyřešila za tu dobu "volná láska", veřejná nahota, pornografie a homosexualita nějaké větší sociální problémy? Ne - problémy jen vzrostly. Přispěla ke snížení sexuálních zločinů jako jsou znásilnění? Ne - jen přibyly. Snížila počet problémů s duševním zdravím obyvatelstva v západním světě? Ne - jen dále narostl.

Teorii Freudovy psychologie dnes udržují při životě jen terapeuti, kteří jsou stejně jako Freud nepřírozeně posedlí sexuální touhou. Jinými slovy, tyto "authority" jsou samy nemocné. Kalifornská státní psychologická společnost vydala v dubnu 1983 článek, který ukázal, že mezi profesionálními psychotherapeuty narůstá znepokojující trend pohlavních styků (jak se stejným tak i opačným pohlavím) spojených s ošetřováním pacientů. Přes 90 procent pacientů, kteří se zúčastnili těchto "sexy procedur", udalo, že výsledkem byl jen nárůst jejich osobních problémů. (International Herald Tribune, 21.4. 1983, strana 6).

Ve skutečnosti osobní problémy narůstají, je-li dán sexualitě volný průběh, protože osoba je duše a jejím hlavním problémem je, že je uvězněna ve světě opakovaných rození a smrtí. Pro lidi, kteří upřímně chtějí znovu probudit svou opravdovou identitu, předepisují védská písma léčebný životní styl. Člověk musí mít stejně silnou touhu znovu oživit své duchovní vědomí, stejně jako v případě nemoci znovu obnovit své zdraví. Nemocný jde za lékařem, který mu předepíše ošetření. Snaží-li se nemocný upřímně uzdravit, bude ošetření bez námitek následovat. Nebude například jíst žádnou tuhou potravu, když to lékař zakázal. Nebude se zdráhat přijmout lék. Stejně tak upřímný uchazeč o duchovní život nespekuluje o duchovní cestě, že například dojde k závěru, že se praktikováním tzv. "tantrického sexu" může osvobodit z koloběhu rození a smrti.

Samozřejmě existuje cesta, která je známá jako "černá tantra" a která předepisuje všechny možné odporné činnosti - nejen sex s jogínkami o půlnoci na hřbitovech, ale také obřadné zabíjení malých dětí a jedení lidského masa. Je patrné, že to není transcendentální cesta. Je to cesta šaktů, "služebníků energie" - energie iluze, máji. Šaktové mluví stále o "energii", "harmonii s energií", "energetické výměně prostřednictvím kosmického sexu" atd. Uctíváním iluzorní energie tantrickým sexem, jak je popsáno v písmech jako je Šiva-agamas, opravdu dostaneme velkou sílu.

Ale védská písma poukazují, že tantrická umění se rovnají hře s ohněm. Neobvyklou silou, kterou tak získáme, se jen více zapleteme do iluze.

Šrímad Bhágavatam popisuje následovně cestu osvobození: muktir hitvanyatha rupam svarupena vyavastitih. "Osvobození od rození a smrti se dosáhne, když se duše nachází ve svém původním vztahu s Nejvyšším Pánem." Pán Krišna je ve Védách nazván jako šaktimám, vládce šakti, iluzorní hmotné energie. V Bhagavad-gítě, v 7. kapitole,

14. verši Pán vysvětluje: "Tato Má božská energie, mája, se dá stěží překonat. Ale ti, kdo se Mi odevzdají, ji snadno překročí."

Bhaktové (oddaní) se odevzdávají Krišnovi a nachází se tak ve svém původním vztahu s Pánem. Pán jim osobně dá osvobození, zatímco šaktové, kteří se posmívají osobní oddanosti Krišnovi, zůstanou lapeni v koloběhu rození a smrti, protože se marně snaží bizardními rituály ovládnout máju. Ale jen Krišna je vládce. My jsme ovládaní.

Odevzdat se Krišnovi znamená jednoduše následovat Jeho pokyny, které najdete v Bhagavad-gítě a Šrímad Bhágavatamu a které zprostředkují Jeho reprezentanti, duchovní učitelé. Ti, kteří se upřímně vydali po cestě oddané služby, používají hmotnou energii v Krišnově službě, přičemž se drží Jeho pokynů. Nepokouší se uměle a nezávisle si užívat hmoty. Jejich celý život spočívá v přinášení obětí Krišnovi. Například jedí pouze jídlo, které Krišna schválil v písmech, to znamená zřikají se masa, ryb a vajec.

A když vaří, obětují nejprve své jídlo Krišnovi, protože On je nejvyšší poživatel. Stejným způsobem lidé, kteří chtějí pokročit v duchovním životě, zaměstnávají sexualitu ve službě Krišnovi a následují garbhádhána-samskáru, proces, při němž je sexualita (omezená na manželství) využita k nabídnutí možnosti zvláštní duši se narodit v lidské podobě, aby se mohla zdokonalit v duchovním životě.

Jinými slovy, sexualita by neměla být v rozporu s konečným cílem lidského života, to znamená osvobození se od rození a smrti. Sexualita, která je využívána pouze k uspokojování genitálií bez ohledu na duši, která se nachází v semeni, není činnost příslušná lidem. Psi jsou například tak hnáni chtíčem, že se na ulici páří s členy své vlastní rodiny. Nezajímají se o vysvobození svých potomků z koloběhu rození a smrti. Jde jim jen o uhašení jejich pohlavního pudu a to pokud možno co nejrychleji a co nejčastěji.

Samozřejmě budou moci jako psi pokračovat ve svých zábavách - ve vedru letního dne, uprostřed městského zmatku. Podle védských písem nastává opravdové sexuální potlačení teprve tehdy, když duše je na základě nadměrné vilnosti svržena do nižších podob života. Rozmarným pohlavním požitkem v lidské životní podobě potlačujeme vnitřní touhu duše se probudit a ochutnat věčnost, poznání a blaženost. Následovně je duše nucena procházet mnoha dalšími životy sna užívání smyslů v mnoha životních podobách, až konečně znovu dosáhne lidské podoby.

Když se lidé vzájemně loví na ulicích, aby si bez rozmyslu užívali sexu, splodí psy v lidské podobě a oni sami poklesnou v příštím životě do těla podobného psu.

A co když duše uslyší transcendentální zvukovou vibraci svatého jména a konečně se probudí k vědomí Krišny? Potom zjistí, že jsou její vnitřní touhy po osobní lásce ihned uspokojeny, protože Krišnu, nejvyšší mladickou krásu, těší výměna transcendentálních láskyplných vztahů s Jeho čistými oddanými.

Ve společnosti Pána se v plném květu rozvine vnitřní krása duše - věčné duchovní tělo plné extatických oddaných pocitů, které jediné je určené k ochutnání nebeského nektaru důvěrného vztahu ke Krišnovi.